Lietas Nr. A420324313 Lietas
arhīva Nr. A42-03243-13

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA LIEPĀJAS TIESU NAMS

SPRIEDUMS LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Liepājā 2013.gada 5.septembrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese Kristīne Brokane,

piedaloties pieteicējas *S.V.* pārstāvim zvērinātam advokātam Raitim Mediņam, atbildētājas - Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes - Valsts policijas pārstāvim *J.B.,*

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *S.V.* pieteikuma par pienākuma uzlikšana Valsts policijai izdot labvēlīgāku administratīvo aktu, ar kuru *S.V.* tiktu atlīdzināti materiālie zaudējumi Ls 4260,50 apmērā un morālais kaitējums Ls 850 apmērā.

Aprakstošā daļa

[1] 2010.gada 29.aprīli Valsts policijas Kurzemes reģiona parvaldes Kartības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Satiksmes uzraudzības rotas jaunākais inspektors pieteicējai *S.V.* sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PA63237, kurā norādīts, ka pieteicēja 2010.gada 27.aprīlī pulksten 20.27 Kuldīgā, */ielas nosaukums/*, vadīja automašīnu VW Transporter, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, un, iegriežot */ielas nosaukums/* 6 mājas pagalmā, aizķēra stāvošo automašīnu Honda CRV, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/,* un no notikuma vietas aizbrauca, nepaziņojot policijai.
2010. gada 20.maijā Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Satiksmes uzraudzības rotas inspektors pieņēma lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.VP-3 PA 632378, ar kuru pieteicējai par Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 ”Ceļu satiksmes noteikumi” (turpmāk - CSN) 51.punktā noteikto prasību neievērošanu saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - LAPK) 149.[16] panta piekto daļu uzlikts naudas sods Ls 200 apmērā un atņemtas transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz vienu gadu un sešiem mēnešiem.
Ar Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka 2010.gada 29.jūnija lēmumu Nr.VP3/PA 632378-1 (turpmāk - Lēmums Nr.VP3/PA 632378-1) minētais lēmums atstāts negrozīts.
2012.gada 5.jūnijā stājās spēkā Administratīvās rajona tiesas spriedums administratīvā pārkāpuma lietā Nr.142074210. Ar minēto spriedumu nospriests atcelt Lēmumu Nr.VP3/PA 632378-1 ar tā pieņemšanas dienu un izbeigt administratīvā pārkāpuma lietvedību, pamatojoties uz to, ka pieteicējas vaina konkrētā administratīvā pārkāpuma izdalīšanā nav pierādīta. Valsts policijā 2012.gada 8.oktobrī saņemts pieteicējas iesniegums *(lietas 26.-27.lapa),* kurā lūgts lemt par materiālo zaudējumu Ls 4180 un Ls

80,50 apmērā un morālā kaitējuma Ls 850 apmērā atlīdzību, kas nodarīti Valsts policijas darbinieku nepamatotas rīcības rezultātā.
2012.gada 8.novembrī Valsts policijas priekšnieka p.i. pieņēma lēmumu Nr.417 „Par *S.V.* iesnieguma izskatīšanas termiņa pagarināšanu" *(lietas 24.-25.lapa),* ar kuru nolemts pagarināt pieteicējas iesnieguma izskatīšanas termiņu līdz 2012.gada 21.decembrim.
2012.gada 20.decembrī Valsts policijas priekšnieks pieņēma lēmumu Nr.469 „Par *S.V.* iesnieguma izskatīšanu" (turpmāk - Lēmums) *(lietas 13.-23.lapa),* ar kuru nolemts atteikt atzīt pieteicējas tiesības uz morālā kaitējuma Ls 850 apmērā un materiālo zaudējumu Ls 4180 un Ls
80,50 apmērā atlīdzību, kā arī izteikt atvainošanos par Valsts policijas rīcības rezultātā sagādātajām neērtībām, lai pieteicējai atjaunotu uzticību Latvijas valstij un Valsts policijai.
Lēmums pamatots ar turpmāk norādītiem argumentiem.
[2.1] Pieteicēja nav iesniegusi pierādījumus, kas apliecinātu, ka laika posmā no 2010.gada jūlija līdz 2012.gada maijam pieteicēja nebija darba tiesiskās attiecībās ar citu darba devēju un viņai netika piešķirts bezdarbnieka statuss. No SIA „*/Nosaukums/*" 2012.gada 26.jūnija izziņas var izsecināt, ka pieteicējai bija plānots uzsākt darba tiesiskās attiecības 2010.gada septembrī. Nav gūti pierādījumi, ka pieteicēja turpinātu darba tiesiskās attiecības ar SIA „*/Nosaukums/*", piemēram, pēc pārbaudes termiņa beigām, vai darba tiesiskās attiecības nebūtu izbeigtas pirms 2012.gada maija. Pieteicēja nav arī pierādījusi, ka notikumu parastās attīstības gaitā būtu guvusi peļņu, strādājot SIA „*/Nosaukums/*" no 2010.gada septembra līdz 2012.gada maijam. Turklāt pieteicējas atalgojums SIA „*/Nosaukums/*" bija paredzēts Ls 190 mēnesī pirms nodokļu nomaksas, savukārt pēc nodokļu nomaksas atalgojums varēja būt aptuveni Ls 138, līdz ar ko, ja pieteicēja varētu pierādīt tiešu cēloņsakarību starp Valsts policijas rīcību un attiecīgajām sekām, tad pieteicējas neiegūtā peļņa laika posmā no 2010.gada jūlija līdz 2012.gada maijam varētu sastādīt nevis Ls 4180, bet aptuveni Ls 3036.
[2.2] Pieticējas norāda, ka laikā posmā no 2010.gada jūlija līdz 2012.gada maijam viņas dati bija administratīvi sodīto personu datu bāzē. Tomēr pieteicēja par administratīvā pārkāpumu protokolu Nr.PA6323378 nekad nav sodīta. Protokols tika atcelts, jo netika pierādīta pieteicējas vaina. Savukārt pieteicējas sarakste ar apdrošināšanas kompāniju nevarēja radīt pieteicējai morālo kaitējumu, kas izpaužas kā fiziskās personas ciešanas, kuras tai izraisījis būtisks šīs personās tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu prettiesisks aizskārums. Bet iespējamās neērtības, ko varēja sagādāt transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšana, nav vērtējamas kā nepārvarami šķēršļi pārvietoties, izmantojot sabiedrisko transportu vai citu personu pakalpojumus. Sadzīvisku ērtību zaudējums, kas izpaudies kā liegta iespēja lietot transportlīdzekli ikdienā, šajā gadījumā nav vērtējams kā pietiekami smags pieteicējas tiesību un ar likumu aizsargāto interešu aizskārums, par ko varētu piešķirt morālā kaitējuma atlīdzinājumu.
[2.5] Ar Administratīvās rajona tiesas spriedumu atzīts, ka pieteicējas vaina konkrētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā nav pierādīta, līdz ar to, izbeidzot administratīvā pārkāpuma lietu, ir atjaunots stāvoklis, kāds bija pirms Lēmuma Nr.VP3/PA 632378-1 pieņemšanas. Tiesu praksē atzīsts, ka ne jebkurš morāls kaitējums ir atlīdzināms naudā. Atvainošanās ir atbilstīgākais atlīdzinājuma veids, ar kuru atlīdzina morālo kaitējumu, kurš nav smags. Turklāt, ja iestāde savu vainu atzīst, tas pats par sevi ir morāls gandarījums.

[2] 2013.gada 6.februārī Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicējas pieteikums par materiālo zaudējumu Ls 4260,50 apmērā un morālā kaitējuma Ls 850 apmērā atlīdzināšanu. Pieteikums pamatots ar turpmāk norādītiem argumentiem.
[2.1] 2010.gada jūlijā, cerot uz ātru un likumīgu lietas atrisinājumu, pieteicēja pieteicās darbā SIA „*/Nosaukums/*". Lai iegūtu darbu, bija nepieciešamas transportlīdzekļa vadīšanas tiesības. Ņemot vērā, ka policijas nepamatotas darbības rezultāta pieteicējai netika atdotas tiesības, viņa darba vietu zaudēja. Darba devējs pieteicējai piedāvāja pilnas slodzes darbu ar atalgojumu Ls 190 mēnesī pirms nodokļu nomaksas. Līdz ar to pieteicējas negūto peļņu Ls 4180 apmērā sastāda darba alga laika posmā no 2010.gad jūlija līdz 2012.gada maijam (22 mēneši x Ls 190). Pieteicēja bija panākusi vienošanos par darba attiecībām un plānoja tās veikt ilgtermiņā jo cita darba viņai nebija un bija vajadzīga nauda.
[2.2] Savu interešu aizstāvībai pieteicēja bija spiesta algot advokātu, līdz ar to pieteicējai radītas arī ar juridisko palīdzību saistītas izmaksas.
[2.3] Pieteicēja bija spiesta braukt uz tiesām, kas radīja uztraukumu. Bija liegts vadīt

transportlīdzekli, kas radīja ievērojamas neērtības un aizskāra pieteicējas pamattiesības. Pieteicējas dati bija administratīvi sodīto personu datu bāzē. Pieteicēja bija spiesta sarakstīties un taisnoties ar apdrošināšanas kompāniju „*/Nosaukums 2/*", kas, balstoties uz policijā iegūto informāciju, pieteicējai sūtīja pretenzijas par regresa prasību. Ar minēto nodarīts morāls kaitējums.

[3] Atbildētāja tiesai sniegtajā rakstveida paskaidrojumā pieteikumu neatzīst, pamatojoties uz Lēmumā minētajiem argumentiem.

[4] Pieteicējas pārstāvis tiesas sēdē pieteikumu uzturēja, pamatojoties uz pieteikumā izklāstīto argumentāciju. Papildus prasīja atlīdzināt ceļa izdevumus, kas radušies, lai nokļūtu uz tiesas sēdi.

[5] Atbildētājas pārstāvis tiesas sēdē pieteikumu neatzina, sniegtajos paskaidrojumos pamatojoties uz rakstveida paskaidrojumā ietvertajiem apsvērumiem.

Motīvu daļa

[6] Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2013.gada 14.marta lēmumu pieņemts pieteicējas pieteikums un ierosināta administratīvā lieta par pienākuma uzlikšana Valsts policijai izdot labvēlīgāku administratīvo aktu, ar kuru *S.V.* tiktu atlīdzināti materiālie zaudējumi Ls 4180 apmērā un morālais kaitējums Ls 850 apmērā.
Tiesa konstatē, ka pieteikumā pieteicēja lūgusi atlīdzināt arī materiālos zaudējumus saistībā ar juridisko palīdzību Ls 80,50 apmērā, taču nav šo summu ietvērusi pieteikuma lūguma daļā. Kā izriet no pieteikuma kopumā un pieteicējas pārstāvja tiesas sēdē norādītā, pieteicēja uztur pieteikumu arī daļā par juridiskās palīdzības izmaksām.
Ievērojot iepriekš minēto, tiesa precizē pieteicējas prasīto materiālo zaudējumu apmēru, proti, Ls 4260,50 (Ls 4180 + Ls 80,50).

[7] Tiesa, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus kopsakarā ar procesa dalībnieku paskaidrojumiem, secina, ka pieteikums ir noraidāms.

[8] Administratīvā procesa likuma 92.pants noteic, ka ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas viņam nodarīts ar administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību.
Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma (turpmāk - Zaudējumu atlīdzināšanas likums) 1.panta pirmā daļa noteic, ka likuma mērķis ir nodrošināt privātpersonai Satversmē un Administratīvā procesa likumā noteiktās tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu par mantisko zaudējumu vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas tai nodarīts ar valsts pārvaldes iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību. Savukārt šā likuma 1.panta otrā daļa noteic, ka šā likuma noteikumi par to zaudējumu atlīdzināšanu, kuri privātpersonai nodarīti ar iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību, attiecināmi arī uz tādu zaudējumu atlīdzināšanu, kuri privātpersonai nodarīti ar iestādes prettiesisku lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā.
Atbilstoši Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 4.panta pirmajā daļā noteiktajam iestāde zaudējumus var nodarīt ar darbību, izdodot prettiesisku administratīvo aktu vai veicot prettiesisku faktisko rīcību, vai arī ar bezdarbību, ja iestādei bija pienākums rīkoties, bet tā prettiesiski nav rīkojusies.
Tai pat laikā Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 10.panta pirmā daļa paredz, ka cietušais nav tiesīgs pilnīgi vai daļēji saņemt zaudējuma atlīdzinājumu, ja viņš nav, izmantojot savas zināšanas, spējas un praktiskās iespējas, darījis visu iespējamo, lai zaudējumu novērstu vai samazinātu. Savukārt minētā panta otrā daļa paredz, ka cietušais nav tiesīgs saņemt zaudējuma atlīdzinājumu, ja ar apzinātu rīcību ir veicinājis viņam nodarītā zaudējuma rašanos vai tā apmēra palielināšanos.
Saskaņā ar Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 12.panta otro daļu, ja iestāde vai tiesa, nosakot mantiskā zaudējuma apmēru, konstatē cietušā līdzatbildību (10.pants), zaudējuma apmērs tiek attiecīgi samazināts.
Tātad, lemjot par mantisko zaudējumu atlīdzināšanu, tiesai jāvērtē, vai zaudējumu apmērs ir bijis atkarīgs no paša pieteicēja rīcības. Ja pieteicējs pats ir ar apzinātu rīcību veicinājis zaudējumu rašanos

vai apmēra palielināšanos, tad zaudējumi vispār nav atlīdzināmi (12.panta otrā daļa kopsakarā ar 10.panta otro daļu), savukārt, ja pieteicējs nav, izmantojot savas zināšanas, spējas un praktiskās iespējas, darījis visu iespējamo, lai zaudējumus novērstu vai samazinātu, arī tad tiesa var noraidīt zaudējumu atlīdzinājumu pilnībā vai daļēji (12.panta otrā daļa kopsakarā ar 10.panta pirmo daļu) *(sk.Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2011.gada 7.oktobra sprieduma lietā Nr.SKA-366/2011 10.punktu).*
Tādējādi pat tad, ja konstatējams, ka attiecībā pret personu izdots prettiesisks lēmums administratīvā pārkāpuma lietā, lemjot, vai personai ir tiesības uz zaudējuma atlīdzinājumu, jāvērtē personas līdzatbildība.

[9] Vērtējot pieteicējas līdzatbildību konkrētajā gadījumā, tiesa konstatē un secina turpmāk norādīto.
[9.1] Ar Administratīvās rajona tiesas 2012.gada 15.maija spriedumu lietā Nr.142074210 Lēmums Nr.VP3/PA 632378-1 atcelts un administratīvā pārkāpuma lieta pret pieteicēju izbeigta tādēļ, ka tiesa konstatējusi, ka ar lietā esošajiem pierādījumiem nav novēršamas saprātīgas šaubas par to, vai administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.PA63237 norādītajā laikā automašīnas, ar kuru izdarīts ceļu satiksmes negadījums, vadītāja bija tieši pieteicēja.
Iepazīstoties ar Administratīvās rajona tiesas Liepājas tiesu nama arhīvā esošo administratīvā pārkāpuma lietu Nr.142074210, ko tiesa izprasīja no arhīva uz šīs lietas izskatīšanas laiku, tiesa konstatē, ka ceļu satiksmes negadījums, par kuru pieteicēja bija saukta pie administratīvās atbildības, bet pēc tam administratīvā lietvedība pret pieteicēju tika izbeigta, notika 2010.gada 27.aprīlī. Tā kā ceļu satiksmes negadījuma izraisījusī automašīna bija atstājusi notikuma vietu, tad sākotnēji Ceļu satiksmes negadījuma reģistrēšanas protokolā tika norādīts, ka 2010.gada 27.aprīlī plkst.20.27 Kuldīgā, */ielas nosaukums/* pie mājas Nr.7 pagaidām nenoskaidrots autovadītājs ar automašīnu VW Transporter ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/* uzbrauca stāvošai automašīnai Honda CRV ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/* un no notikuma vietas aizbrauca *(sk. lietas Nr.142074210 23.lapu).*
Atbilstoši Kurzemes reģiona Policijas pārvaldes jaunākā inspektora paskaidrojumiem 2010.gada 29.aprīlī Ceļu policijā Kuldīgā ieradusies pieteicēja un sniegusi paskaidrojumus, kuros atzinusi, ka viņa ir vadījusi automašīnu VW Transporter ar valsts numuru */reģistrācijas numurs/ (sk. lietas Nr.142074210 40.lapu).* 2010.gada 29.aprīļa paskaidrojumos pieteicēja norādījusi, ka 2010.gada 27.aprīlī ap plkst.20.27 Kuldīgā, */ielas nosaukums/* braukusi ar *V.K.* piederošo automašīnu VW Transporter ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/* un gribējusi iegriezties */ielas nosaukums/* 6 mājas pagalmā, taču pretējā ielas pusē stāvējusi automašīna Honda CRV ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/*, kura traucējusi iegriezt mājas pagalmā. Pieteicējas vīrs *U.K.* izkāpis no automašīnas un paprasījis stāvošās automašīnas īpašniekam, lai pabrauc nost. Taču viņš atteicies to darīt. Tā kā pieteicējai bijis jātiek sētā, pieteicēja uzmanīgi tomēr iebraukusi sētā un nemaz nav manījusi, ka būtu aizķērusi stāvošo automašīnu. Arī automašīnas Honda CRV īpašnieks negāja pieteicējai pakaļ un neteica, ka viņa būtu aizķērusi automašīnu. Par to, ka ir noticis ceļu satiksmes negadījums, pieteicēja uzzinājusi nākamajā dienā, kad par to informējusi ceļu policija *(sk. lietas Nr.142074210 25.lapu).*
Kā redzams no lietā Nr.142074210 esošajiem materiāliem, uz minētā pieteicējas paskaidrojuma pamata arī sastādīts protokols un pieņemts lēmums administratīvā pārkāpuma lietā, pie administratīvās atbildības saucot pieteicēju.
Ne minētajā sākotnējā paskaidrojumā, ne vēlāk, apstrīdot un pārsūdzot Valsts policijas pieņemtos lēmumus administratīvā pārkāpuma lietā, pieteicēja nav norādījusi, ka nav bijusi transportlīdzekļa VW Transporter vadītāja brīdī, kad noticis negadījums un ka pie stūres sēdējusi cita persona. Arī pieteikumā tiesā, pārsūdzot Lēmumu Nr.VP3/PA 632378-1, pieteicēja norādījusi, ka manevrs tika uzsākts un pārtraukts, lai lūgtu automašīnas Honda CRV īpašnieku atbrīvot brauktuvi no sava transportlīdzekļa, lai pieteicēja varētu pabeigt iecerēto manevru *(sk. lietas Nr.142074210 5.lapu).*
2010. gada 23.augusta tiesas sēdē pieteicējas pārstāvis norādījis, ka nepatiesi piemērots sods, jo tas piemērots par notikuma vietas atstāšanu, taču pieteicēja tajā brīdī nav jutusi, kas noticis, līdz ar to viņa nevarēja apzināti no tā izvairīties (sk. lietas Nr.142074210 51.lapas otru pusi). Arī 2011.gada 22.februāra tiesas sēdē pieteicēja sniegusi paskaidrojumus, no kuriem izriet, ka viņa neatzīst, ka būtu aizbraukusi no notikuma vietas un uzskata, ka automašīnu nav aizķērusi, bet konsekventi norāda, ka

braukusi mājās ar savu civilvīru. Vīrs sēdējis blakus *(sk. lietas Nr.142074210 98.lapas otru pusi).*
Tikai 2012.gada 24.aprīļa tiesas sēdē, kad jau 2011.gada 22.februāra tiesas sēdē no liecinieka liecības secināms, ka ceļa satiksmes negadījuma brīdī vadītāja nav bijusi pieteicēja, pieteicēja sniedz paskaidrojumu, ka tajā dienā bijuši vairāki braucieni un ka pēc notikuma 2010.gada 27.aprīlī plkst.20.27 bijis vēl viens brauciens uz veikalu, kad braucis pieteicējas vīrs viens pats. Šādu paskaidrojumu pieteicēja 2012.gada 24.aprīlī sniedz pirmo reizi, jo līdz tam pieteicēja ne reizi nebija norādījusi, ka bijuši vairāki braucieni. Turklāt šāds paskaidrojums ir pretrunā pieteicējas gada 22.februāra tiesas sēdē paskaidrotajam, ka pēc iebraukšanas sētā, kad pieteicējai vīrs sēdējis blakus, abi pēc tam devušies pie draugiem.
Ņemot vērā, ka līdz pat 2012.gada 24.aprīļa tiesas sēdei pieteicēja konsekventi apliecinājusi, ka bijusi transportlīdzekļa vadītāja, kaut arī pēc pilnīgas pierādījumu pārbaudes, tai skaitā liecinieku liecību izvērtēšanas, tiesa bija nonākusi pie secinājuma, ka pieteicēja pati nav bijusi transportlīdzekļa vadītāja un administratīvā pārkāpuma lieta tādēļ pret pieteicēju izbeidzama, atzīstams, ka pieteicēja apzināti, sniedzot konkrēta satura paskaidrojumus gan Valsts policijai, gan tiesai, pati apstiprinājusi, ka bijusi transportlīdzekļa vadītāja.
No lietā Nr.142074210 esošajiem materiāliem kopumā neizriet pieteicējas pārstāvja tiesas sēdē paskaidrotais, ka pieteicēja nav atzinusi to, ka ir vadījusi automašīnu tajā brīdī, kad tika noskrāpēts sāns, un ka braukšana iekšā un ārā no pagalma notikusi ar pāris minūšu intervālu, un ka braukuši uz maiņām gan pieteicēja, gan vīrs. Šādi paskaidrojumi neapstiprinās ar citiem lietā Nr.142074210 esošiem pierādījumiem.
[9.2] Ņemot vērā, ka no lietā Nr.142074210 esošajiem pierādījumiem kopumā izriet, ka pati pieteicēja apzināti sniegusi paskaidrojumus, ka bijusi transportlīdzekļa vadītāja, un līdz 2012.gada 24.aprīļa tiesas sēdei ne reizi nebija norādījusi, ka tajā pašā laikā ir bijusi arī situācija, ka braukusi cita persona, secināms, ka pieteicēja apzināti vēlējusies, lai viņa tiek uzskatīta par transportlīdzekļa vadītāju. Šāda pieteicējas rīcība, tiesas ieskatā, izskaidrojama ar to, ka no lietā Nr.142074210 esošajiem materiāliem izriet, ka pieteicējas faktiskais vīrs, kas visticamāk bijis transportlīdzekļa vadītājs ceļu satiksmes negadījuma izraisīšanas brīdī, iespējams ir bijis alkoholisko dzērienu iespaidā. Lietas apstākļi kopumā liecina, ka pieteicēja pati apzināti ir mēģinājusi uzņemties vainu citas personas vietā, tādējādi apzināti norādot, ka bijusi transportlīdzekļa vadītāja, bet mēģinot pierādīt, ka nav manījusi ceļa satiksmes negadījuma brīdi.
Ja pieteicēja pati nebūtu vērsusies policijā, sniedzot paskaidrojumus, ka bijusi transportlīdzekļa vadītāja vai vismaz uzreiz norādījusi, ka ap attiecīgo laiku ir bijuši vairāki braucieni, kad braukusi gan pieteicēja, gan cita persona, policija visticamāk būtu veikusi padziļinātāku administratīvās pārkāpuma lietas izmeklēšanu. Konkrētajā gadījumā, tā kā pieteicēja pati apzināti atzina, ka bijusi transportlīdzekļa vadītāja, policija administratīvā pārkāpuma lietā, kā tas atspoguļots Lēmumā Nr.VP3/PA 632378-1, izdarījusi secinājumu, ka nepastāv strīds par to, ka pieteicēja bijusi transportlīdzekļa vadītāja. Tādējādi pieteicēja arī veicinājusi to, ka Valsts policija nav noskaidrojusi patiesi vainīgo personu. Ne vēršoties ar sūdzību Valsts policijā, ne pēc tam, pārsūdzot Lēmumu Nr.VP3/PA 632378-1 tiesā, pieteicēja nebija norādījusi, ka par faktu, ka viņa ir bijusi transportlīdzekļa vadītāja, tomēr pastāvētu strīds.
Ņemot vērā iepriekš konstatēto un secināto, atzīstams, ka uz pieteicēju ir attiecināma Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 10.panta otrā daļa, jo pieteicēja ar apzinātu rīcību (sniedzot noteikta satura paskaidrojumus) ir veicinājusi to, ka Valsts policijai ir bijis pamats pieteicēju uzskatīt par transportlīdzekļa vadītāju ceļa satiksmes negadījuma izraisīšanas brīdī. Tādējādi, iespējams, mēģinot uzņemties vainu citas personas vietā, pieteicēja apzināti ir sniegusi tieši tādus paskaidrojumus, kādi konstatējami lietā Nr.142074210, tādējādi pati veicinot administratīvās pārkāpumā lietas ierosināšanu pret sevi.

[10] Ievērojot tiesas atzīto, ka pieteicēja ar apzinātu rīcību ir veicinājusi nodarītā zaudējuma rašanos, tiesai nav nepieciešams sīkāk iedziļināties zaudējumu apmēra jautājumā, tai skaitā ceļu izdevumu atlīdzināšanā pieteicējas pārstāvim par nokļūšanu uz tiesas sēdi.
Turklāt tiesa ņem vērā, ka Valsts policija Lēmumā, nevērtējot pieteicējas līdzatbildību, pat ir atzinusi pieteicējas tiesības uz morālā kaitējuma atlīdzināšanu un atvainojusies pieteicējai. Līdz ar to, tiesas ieskatā, pieteicēja gan ar Lēmuma Nr.VP3/PA 632378-1 atcelšanu un administratīvā pārkāpuma lietas izbeigšanu, gan atvainošanās saņemšanu no Valsts policijas jau ir guvusi pietiekamu gandarījumu, lai,

ņemot vērā pieteicējas konstatēto līdzatbildību, pretendētu uz vēl lielāku zaudējumu atlīdzināšanas apmēru.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu un 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt *S.V.* pieteikumu par pienākuma uzlikšana Valsts policijai izdot labvēlīgāku administratīvo aktu, ar kuru *S.V.* tiktu atlīdzināti materiālie zaudējumi Ls 4260,50 apmērā un morālais kaitējums Ls 850 apmērā.
Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Liepājas tiesu namā.
Spriedums sastādīts 2013.gada 5.septembrī.

Tiesnese K.Brokane